

ЛОЗЕТО НЕ ЩЕ МОЛИТВА, А МОТИКА

Поп Йордан беше поп, защото имаше расо. Без него той беше същински хайдутин, винаги с пищов на кръста. Близък на Панайот Хитов и на всички сливенски хайдутини, поп Йордан беше потаен човек — мълчалив, навъсен, ядосан.

Един ден през 1859 година, като се връщаше от черква, видя Хаджи Димитър пред пътната им врата и без да спре или погледне към него, му каза.

— Довечера те чакам у дома. Гледай да не те види никой.

Хаджи Димитър беше вече навършил деветнайсет години и горната му устна под носа чернееше отдалеч. В Сливен и околността знаеха името му, а в конака то беше вече записано в списъка на бабаитите. Буен, с голямо чувство за чест и правда, пъргав като тигър, смел и здрав, той беше между тях, които наричаха в Сливен „луди глави“.

Като се стъмни хубаво и нощта легна над земята, Хаджи Димитър се запъти за дома на поп Йордан. Той живееше под Хамам баир, до голямата вада. Да го вика по това време няма да е без нищо.